ఏది నీ గమ్యం?

కథ

ఇది నిజమేనా? సోఫాలో నిస్తేజంగా వెనక్కి వాలిపోయి, స్థాణువులా కూర్చుండిపోయింది కృష్ణవేణి. ఇది నిజమేనా? తను కలగంటోందా? ఆమె చేతిలో ఉన్న కాగితం ఫ్యాన్ గాలికి రెపరెపలాడుతోంది...ఏ మాత్రం ఆమె చేతిబిగువు

- అత్తలూరి విజయలక్ష్మి

సడలినా ఎగిరిపోడానికి సిద్ధంగా ఉంది. కృష్ణవేణి గాజుకళ్లతో ఆ కాగితం వైపు చూసింది. స్వేచ్ఛగా ఎగిరిపోతూ లాలిత్య ఊపుతోన్న చేయిలా కనిపించింది ఆ కాగితం. ఒక్కసారిగా ఉలిక్కిపడింది. నో.. .అలా జరక్కూడదు. గట్టిగా అరిచాననుకుంది. కానీ గొంతు పెగిలి ఒక్క అక్షరం కూడా బైటికి రాలేదు. జరక్కూడదేంటి. రెక్కలొచ్చిన చిన్నారి చిలక లేత రెక్కలు విదిలించి వెళ్లిపోయింది తానిప్పుడు పరిపూర్ణమైన స్త్రీనని గుర్తుచేస్తూ అక్షరాల అక్షింతలు చల్లుతోంది.

ఎలా పెంచింది లాలిత్యని!... పుట్టినప్పటినుంచి కళ్లల్లో పెట్టుకుని పెంచింది. నేలమీద కాలు

...తే కందిపోతుందేమో అని అరచేతుల మీద నడిపించింది. చిన్నప్పటి నుంచీ లీలావతి గర్భంలో ఉండగానే నారదుడు ప్రహ్లాదుడికి హరినామ సంకీర్తనం నేర్పి నట్టు పసిపిల్లగా ఉన్నప్పటినుంచీ వ్యక్తిత్వ వికాసపాఠాలను జోల పాటలుగా పాడింది. స్వేచ్ఛా, స్వాతంత్ర్యాల మీద బెడ్ టైమ్ స్టోరీస్ చెప్పింది. స్త్రీ కేవలం వంటింటికి పరిమితం కాదని, సమాజ ప్రగతి రథానికీ స్త్రీ కూడా ఒక చక్రం, అనీ, ఎప్పుడూ ఆ చక్రం కుంటుపడకుండా చూడాల్సిన బాధ్యత ప్రతి స్త్రీ మీదా ఉందని కథలు, కథలుగా చెప్పింది. పదేళ్ల వయసునుంచీ తన పనులు తాను చేసుకోవడం, ఎవరి మీదా ఆధారపడకుండా బతకడం నేర్పింది. కానీ, కానీ...ఇదేంటి ఇలా ఎలా జరిగింది? ఎప్పుడూ ఏ విషయంలోనూ నాన్న ఉంటే ఇలా చేసేవాడా? అనే మాట తన నోటినుంచి రాకూడదని ఎంతో తపన పడింది. తన వ్యాపకాలతో, తన ఉద్యోగ బాధ్యతలతో తీరికలేక లాలిత్యని స్కూలుకి తీసుకువెళ్లి, తీసుకురావడానికి కారుకొని, డ్రైవర్‌ని పెట్టింది. తను బస్సులో వెళుతూ లాలిత్యని కారులో తిప్పింది. యవ్వనంలో అడుగుపెడుతోందన్న విషయం తెలిసిన దగ్గర్నించి, పొంచి ఉండి సమయం చిక్క గానే కాటేసే తొడేళ్ల గురించి, పాముల గురించి నూరిపోసింది. ధైర్యం, సాహ సము, పట్టుదల, కృషి ఇవే జీవితంలో ఉన్నతస్థానంలో నిలవడానికి అవ సరమయ్యే నాలుగు స్థంభాలని ఎన్నో సార్లు జీవి తపాఠాలు చెప్పింది. ఈ ధైర్యం తను నూరిపోసిందేనా? ఎన్నడూ ఎవరికీ, దేనికీ తలఒంచొద్దు. ఎవరినీ దేనికీ దేబిరించద్దు. ధీమాగా, దర్జాగా బతకాలి అని చిన్నప్పటి నుంచీ ఉగ్గుపాలతో నూరిపోసినందుకేనా నీవు నేర్పిన విద్యయే నీరజాక్షీ అని వెక్కి రిస్తున్నట్టనిపించింది.

ప్రేమించిన శశిని పెళ్లిచేసుకుంటానంటే ముందు కాదన్నా తరవాత తన చేతుల మీదుగా పెళ్లి చేసింది. "చదువాపకే తల్లీ పోస్ట్‌గ్రాడ్యుయేషన్ చేయి. నాలాగా వివాహం విద్యనాశాయ అనే నానుడి నిజం చేయకు" అని నచ్చచెప్పి కాపురానికి పంపించింది. శశికి బెంగుళూరులో ఉద్యోగం...సాఫ్ట్‌వేర్ ఇంజనీరు...బియస్సీ కంప్యూటర్ సైన్స్ చేసిన లాలిత్యకి అతను కొంతకాలం లెక్చరర్‌గా ఉన్నాడు. ఆ తర వాత అతనికి మంచి ఉద్యోగం వచ్చింది. అతని ఉద్యోగం రావడం, బియస్సీ పూర్తి చేయడం ఒకేసారి జరిగాయి.

ఒకానొక ఉదయం శశిని పెళ్లి చేసుకోవా లనుకుంటున్నాను అని చెప్పిన లాలిత్య వైపు నిర్ఘాంతపోయి చూసింది. ఇంకా తన చేతుల్లో బుడి, బుడి అడుగులు వేస్తున్న లాలిత్యే అనుకుంది. ఆ మాటతో ఎదిగిన లాలిత్య కనిపించి హతాశురాలైంది. కనీసం "నీ అభిప్రాయం ఏంటమ్మా" అని కూడా అడక్కుండా తన నిర్ణయం చెప్పింది. ఆమె కేం చేయాలో అర్థం కాలేదు.

ఆ తరవాత గోపాల్ దగ్గర్నించి రికమండేషన్ తెచ్చింది పెళ్లికి అంగీకరించ మని. అప్పుడుకానీ, అర్థం కాలేదు... తండ్రీ, కూతుళ్లు తనకి తెలియకుండా కలుస్తూనే ఉన్నారని. తండ్రితో అనుబంధం వదులుకోలేదని. పుట్టిన రోజు కానుకలు, పండగలకి కొత్తబట్టలు చూపించి ఫ్రెండ్స్ ఇచ్చారంటే నమ్మింది.

ఎప్పుడైతే గోపాల్ లాలిత్య పెళ్లి విషయంలో కలగచేసుకున్నాడో అప్పుడు తనమీద తనకే జాలేసింది...తనకి తెలియ కుండా ఏదో జరుగుతోందన్న విషయం అవమానంగా భావించింది. కానీ, లాలిత్య కోసం కొంత, సమాజం కోసం కొంతా తనని సంసిద్ధం చేసుకుని పెళ్లికి అంగీకరిం చింది. కన్యాదానం చేయడానికీ పీటలమీద ఎట్టి పరిస్థితుల్లో గోపాల్ పక్కన కూర్చో డానికి ఒప్పుకోకపోవడంతో రిజిస్ట్రార్ ఆఫీసులో పెళ్లిచేసి మంచి హోటల్‌లో రిసెప్షన్ ఏర్పాటు చేశాడు గోపాల్.

ఆ రిసెప్షన్‌కి తాను ఒక గెస్ట్‌గానే వెళ్లింది. గోపాల్ అతని అక్కచెల్లెళ్లు కూడా కుటుం బాలతో వచ్చారు. వాళ్లమ్మా, నాన్న చనిపో వడానికి తానే కారణం అని శాపనార్థాలు పెట్టారు. మరి నా తల్లి తండ్రి చనిపోడానికి ఎవరు కారణం అని అడగాలనుకుంది. కానీ ఎవరితో ఏమీ మాట్లాడకుండా ఆవేశం, ఆవే దన అణచుకుని కార్యక్రమం జయప్రదంగా జరగడానికి నోరుమూసుకుంది.

శశితో కాపురానికి లాలిత్య బెంగుళూరు వెళ్లే రోజున తన ఆవేదనంతా వెళ్లగక్కింది. "పెళ్లితో ఆడది ఏం పోగొట్టుకుంటుందో, ఆ పోగొట్టుకున్నది పొందడానికి తిరిగి ఎంత మానసిక వేదనపడాలో, ఎంత సంఘర్షణ పడాలో లాలిత్యకు చెప్పింది...

"ముందునుంచే జాగ్రత్తగా ఉండి, నీ అస్తిత్వం కాపాడుకో అని బోధించింది.

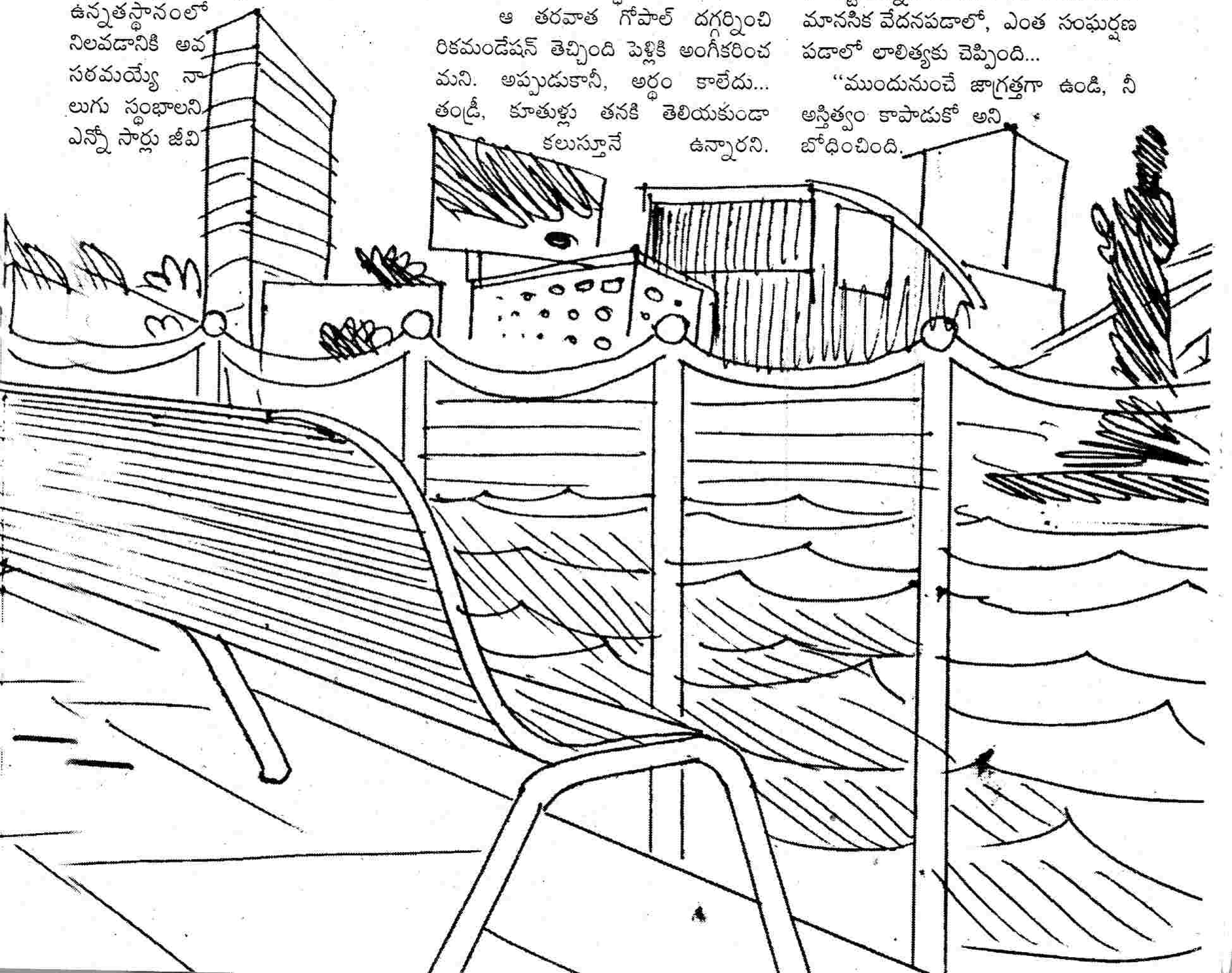

"అన్నిటికీ లాలిత్య మౌనంగా ఊకొట్టింది

కానీ, చిత్రంగా లాలిత్య తానంతట తానే చదువు మానేసింది. ఎందుకమ్మా. నేను ఉద్యోగం చేయాల్సిన అవసరం ఏం ఉంది? శశికి లక్షదాకా వస్తోంది నెలకి. "అంది మొదట్లో కూతురు కాపురం ఎలా ఉందో చూడడానికి వెళ్లినపుడు.

శశికి అదిష్టం, శశికి ఇదిష్టం. శశి అలా అన్నాడు, శశి ఇలా అన్నాడు, శశి నామస్మరణతో విసిగించేసింది. ఆ రోజే కృష్ణవేణి లాలిత్యని బాగా మందలించింది. "పెళ్లైన కొత్తలో అలాగే ఉంటుంది. భర్తే లోకంలా...కానీ, రోజులు గడుస్తుంటే నీ పర్సనల్ లైఫ్ గుర్తొస్తుంది. అప్పుడు అర్థమవుతుంది ఏం కోల్పోయావో. "అంటూ స్త్రీకి ఆర్థిక స్వాతంత్ర్యం ఎంత అవసరమో చెప్పింది. అన్నిటికన్నా కృష్ణవేణి ఆశ్చర్యానికి గురిచేసిన విషయం శశి తల్లి, తండ్రులు తరచూ ఢిల్లీ వెళ్లి నెలల తరబడి అక్కడే ఉండడం, వాళ్లకి సేవ చేయడంలోనే తన జీవితం ధన్యం అయినట్టు భావిస్తూ వాళ్ల సేవల్లో లాలిత్య సర్వం మరిచిపోవడం కృష్ణవేణికి అర్థంకాలేదు.

కొంతకాలం చెప్పినా లాలిత్య మారకపోగా, "నాకిలాగే ఇష్టం మమ్మీ. నన్నిలాగే ఉండనీ...చిన్నపిల్లను కాదుగా. లెట్ మీ హావ్‌మై ఓన్ లైఫ్ స్టైల్ అనడంతో హతాశురాలైంది. ఆ తరవాత చెప్పడం మానేసింది.

ఇప్పుడు అదే కృష్ణవేణి. ఆంధ్ర దేశంలో సుప్రసిద్ధ రచయిత్రిగా పేరు ప్రఖ్యాతులున్న కృష్ణవేణి, స్త్రీ స్వాతంత్ర్యం గురించి స్త్రీల హక్కుల గురించి వేదికల మీద ఉపన్యాసాలిస్తూ, స్త్రీవాదిగా, స్త్రీల హక్కుల ఉద్యమకారిణిగా కీర్తించిన కృష్ణవేణి, తన స్వేచ్ఛ కోసం, తన స్వాతంత్ర్యం కోసం భర్తతో సహా ఎవర్నీ లెక్కచేయని కృష్ణవేణి, వ్యక్తిత్వంనింపిన వికాసంతో ఎప్పుడూ నిర్లక్ష్యంగా, ఠీవిగా తిరిగే కృష్ణవేణి రెక్కలు తెగిన పక్షిలా, కుప్పకూలి పోయింది.

కృష్ణవేణి కళ్లనుంచి నీళ్లు చుక్కలుగా రాలిపోతూ ఆమె కట్టుకున్న చీరని తడుపుతున్నాయి.

ఆమె కళ్ల ముందు గడచిన జీవితం అంతా సినిమారీలులా తిరగడం ప్రారంభించింది...

సుమారు పాతికేళ్ళ క్రితం కృష్ణవేణి ఏం.ఏ తెలుగు లిటరేచర్ చదువుతున్న రోజుల్లో, క్లాస్‌మేట్ గోపాల్ మంచి స్నేహితుడు. తను రాసే కవితలను, కథలను ఎప్పటి కప్పుడు చదువుతూ ఆ సబ్జెక్ట్ మీద చర్చిస్తుండేవాడు. ఏదన్నా నచ్చని అంశం ఉంటే నిర్మొహమాటంగా విమర్శించేవాడు. అప్పటికే కృష్ణవేణి రచయిత్రిగా ఒక స్థానం సంపాదించుకుంది. మంచి స్త్రీవాద కవయిత్రిగా, కథకురాలిగా పేరుంది. కొంచెం రాసినా ఆ రాసినవి అర్థవంతంగా, ఒక స్థాయిలో ఉండడంతో ఆమెకి దాదాపు కాలేజీలో లెక్చరర్లు, స్టూడెంట్స్, అభిమానించే వాళ్లు. వాళ్లందరిలో గోపాల్‌లో కొంతో, గొప్పో సాహితీ పిపాస ఉండడంతో అతను ఒక క్లాస్‌మేట్‌గా కాక, మంచి స్నేహితుడుగా ఆమె జీవితంలో ప్రముఖ స్థానాన్ని ఆక్రమించాడు. సాహితీ పరంగానేకాక, సబ్జెక్ట్ పరమైన చర్చలతో కూడా వాళ్ల మధ్య కాలం మంచులా కరిగిపోతుండేది. ఎం.ఏ పూర్తయింది. ఓ పక్క ఎంఫిల్ చేస్తూ చిన్నదైనా లెక్చరర్ ఉద్యోగం వెతుక్కోవాలన్నది తన భవిష్యత్తు ప్రణాళికగా చెప్పింది కృష్ణవేణి.

ఆ రోజు రిజల్ట్ వచ్చిన రోజు ఇద్దరూ చల్లని ఐస్క్రీమ్ తింటూ ట్యాంక్‌బండ్ దగ్గర కూర్చున్నారు. వేసవి కాలం వెళ్లిపోతూ చల్లదనాన్ని సృష్టికి పంచుతున్న సమయం. వాళ్లలాగే ఆహ్లాదకరమైన ఆ వాతావరణాన్ని ఆనందించడానికి మరికొందరు జంటలతో, పిల్లా, పాపలతో, ఐస్క్రీమ్‌లు, బూరలు అమ్ముతున్న చిన్నచిన్న వ్యాపారస్థులతో కళకళలాడుతోంది. ఆ సమయంలో తన భవిష్యత్తు ప్రణాళిక గురించి గోపాల్‌తో చెప్పి, "నీ ప్లాన్ ఏంటి" అని అడిగింది కృష్ణవేణి. "ఉద్యోగం వెతుక్కుంటాను. నాకింకా చదివే ఓపిక, ఆసక్తి రెండూ లేవు." అన్నాడు.

"అదేంటి గోపాల్. పిహెచ్‌డి చేయందే మనకి మంచి ఉద్యోగాలు ఎలా వస్తాయి? మంచి ప్రొఫెసర్స్‌గా నిలబడాలంటే పి హెచ్ డి చేయాలి. నా మాట విను. నువ్వు కూడా ఎంఫిల్‌కి అప్లై చేయి" అంది.

గోపాల్ కొన్ని క్షణాలు మౌనంగా హుస్సేన్‌సాగర్‌లో మెల్లమెల్లగా కదుల్తున్న నీటి అలలు చూస్తూ అన్నాడు. "నువ్వునాకు తోడుగా జీవితాంతం ఉంటానని మాటిస్తే చేస్తాను."

కృష్ణవేణి ఊహించని ప్రస్తావన రావడంతో ముందు కొంచెం షాక్ అయింది. తరవాత ఆలోచనలో పడింది. ఇంతకాలం కేవలం స్నేహితులమే అనుకున్నా, అతనలా చెప్పాక ఆమె మొదటిసారిగా అతడిలో ప్రియుడిని, ఆ తరువాత జీవిత భాగస్వామిని ఊహించుకుంది. నెమ్మదిగా సూర్యుడు అస్తమిస్తున్నాడు. లేత నారింజ రంగు పులిమినట్టు ఆకాశం అందంగా ఉంది. నీళ్ల మీద పడుతున్న ఆ కిరణాలు వింత అందాన్ని సంతరించుకున్నాయి. చిన్న పాప బెలూనుతో మైమరిచి ఆడుకొంటోంది. కృష్ణవేణి గోపాల్ వైపు చూసింది. ఒక్కక్షణం ఇద్దరికళ్లు కలుసుకున్నాయి. ఇంతకాలం కలగని భావనేదో ఆమెలో కలిగించి సన్నటి పులకింత నిలువెల్లా పాకింది. విప్లవకుమారి అంటూ పిలిపించుకున్న కృష్ణవేణి కళ్లు మొదటిసారిగా సిగ్గుతో వాలిపోయాయి. ఆమె మొహంలో కలుగుతోన్న భావాలు గోపాల్‌లో ఉత్సాహాన్ని కలిగించాయి.

"సో నీకిష్టమే కదా." అడిగాడు మధురంగా.

తల ఊపింది. పెళ్లి అనే తంతు, సన్నాయి వాయిద్యం, పూలరేకుల వర్షం. భవిష్యత్తు ఎంతో అందంగా, ఆహ్లాదంగా కనిపించింది. కాదనడానికి కారణం ఏమీ కనిపించలేదు. గోపాల్ తనకి బాగా తెలుసు. మంచివాడు, సంస్కారవంతుడు. తన భావాలు, మనస్తత్వం, ఆశయాలు బాగా ఎరిగినవాడు.

ఆ తరవాత సరిగ్గా రెండునెలల్లో ఇరుపక్షాల పెద్దల ఆశీర్వాదంతో పెళ్లి అంతా కలలోలా జరిగింది. కొంతకాలం జీవితం పరిమళ భరితంగా, మంచి కావ్యంలా, మధురంగా సాగిపోయింది. ఇద్దరికీ ప్రైవేటు కాలేజీల్లో విడివిడిగా లెక్చరర్ ఉద్యోగాలు దొరికాయి. ఆషాడమాసపు అభ్యంతరాలు, అధికమాసం నిబంధనలు అన్నీ అయాక అత్తగారింటికి బయలుదేరింది కృష్ణవేణి. అప్పటిదాకా పెళ్లంటే తానూ, గోపాలే అనుకున్న కృష్ణవేణికి హఠాత్తుగా గోపాల్ తోపాటు మరికొంతమందికి తనమీద ఆజమాయిషీ హక్కులు కలిగాయని తెలుసుకుంది. అలా ఎలా? పద్దెనిమిదేళ్లు దాటగానే అమ్మా, నాన్నే తనని స్వతంత్రంగా వదిలేశారు. అన్నిటిలో స్వయం నిర్ణయాలే తీసుకుంది. అలాంటిది పెళ్లయ్యాక, తాను ఒక గృహిణిగా మారాక తన మీద మరొకరు పెత్తనం చేస్తుంటే భరించలేక పోయింది.

విశాలమైన ఆ ఇంట్లో ఆరుగదులు, వసారా, బైట పెరడు,

ఆ రోజు రిజల్ట్ వచ్చిన రోజు ఇద్దరూ చల్లని ఐస్క్రీమ్ తింటూ ట్యాంక్‌బండ్ దగ్గర కూర్చున్నారు. వేసవికాలం వెళ్లిపోతూ చల్లదనాన్ని సృష్టికి పంచుతున్న సమయం. వాళ్లలాగే ఆహ్లాదకరమైన ఆ వాతావరణాన్ని ఆనందించడానికి మరికొందరు జంటలతో, పిల్లా, పాపలతో, ఐస్క్రీమ్‌లు, బూరలు అమ్ముతున్న చిన్న చిన్న వ్యాపారస్థులతో కళకళలాడుతోంది.

ముందు పూలమొక్కల మధ్య సన్నటి దారి, ఎత్తైన అరుగులు, సింహద్వారం. అలాంటి ఇంట్లో తనకి ముందుగా వంటగది అప్పగించింది అత్తగారు. ఉదయాన్నే లేచి పాలు కాచి, కాఫీలు ఇవ్వడం, టిఫిన్లు, వంట. ఇదంతా పూర్తి చేసుకుని తనకి, గోపాల్‌కి బాక్స్ సర్దుకుని కాలేజీకి వెళ్లాలంటే బ్రేక్‌ఫాస్ట్ చేయడానికి టైం సరిపోయేది కాదు.

ఓరోజు గోపాల్‌తో అంది "ఇదేంటి గోపాల్ బొత్తిగా నేను వచ్చిన దగ్గర్నించీ మీ చెల్లెలసలు వంటగదిలోకి రావడంలేదు. మీ అమ్మ గారు అసలే రావడంలేదు. ఇంతపని చేసి కాలేజీకి వెళ్ళేటప్పటికి ఆల్‌మోస్ట్ లేట్ అవుతోంది.

గోపాల్ నిస్సహాయంగా అన్నాడు. "ఇది ఆడవాళ్ల విషయం కృష్ణా. నేను కల్పించుకుంటే బాగుండదు. ఇంకా కొంచెం పెంద లాడే లే పోనీ."

"ఇంకా పెందలాడేనా!" ఇప్పటికే ఐదింటికల్లా లేస్తోంది. ఇంకా పెందాలాడే అంటే. విపరీతమైన కోపం వచ్చింది అతని మీద. బల వంతంగా అణచుకుంది. నిజమే ఈ సమస్య తనే పరిష్కరించు కోవాలి. అనుకుంది.

దాంపత్య జీవితంలో అనురాగాల స్థానంలో అపార్థాలు, ప్రేమ స్థానంలో ద్వేషం ఏర్పడ్డాక లోకం కోసమో, పిల్లలకోసమో తప్పనిసరి పరిస్థితుల్లో రాజీపడినట్టు నటిస్తూ జీవితాంతం బతకడం అనేది కొందరే చేయగలరు. కాకపోతే కృష్ణవేణి ఆ కొందరి జాబితాలోకి రాలేదు...పుట్టింట్లో ఆడింది ఆట, పాడింది పాటగా జరిగింది...ఆమె స్వేచ్ఛకి ఎవరూ అడ్డు చెప్పేవారు కాదు...

మర్నాడు యధావిధిగా కాఫీలు ఇచ్చేసి నేరుగా వంట చేసింది. టిఫిన్లు చేయలేదు.

ఎనిమిది అవగానే టిఫిను, టిఫిను అంటూ ఇంటిల్లిపాదీ అల్లాడిపోయారు. గోపాల్ జడవేసుకుంటోన్న కృష్ణవేణి "కృష్ణా! బ్రేక్‌ఫాస్ట్ అవలేదా" అనడిగాడు.

"చేయలేదు. నాకు టైం లేదు. బైట నుంచి తెచ్చుకోండి. లేదంటే బ్రెడ్డు తెచ్చుకుని టోస్ట్ చేసుకుతినండి." నిర్లక్ష్యంగా చెప్పి, చీర మార్చుకోవడానికి తలుపు వేసేసింది...

ఆ తరవాత చాలా రభస జరిగినా తనకేం సంబంధం లేనట్టు వెళ్లిపోయింది...

సాయంకాలం ఇంటికి వెళ్లేటప్పటికి అందరూ ఎడమొహం, పెడమొహంగా కని పించినా పట్టించుకోలేదు. ఆ రాత్రి గోపాల్‌తో అంది. "మీ ఇంట్లో కోడల్ని పనిమనిషిగా భావిస్తారని నాకు ముందే ఎందుకు చెప్ప లేదు?"

"ఏమైంది? ఎవరేమన్నారు? ఊరడిస్తున్నట్టుగా అడిగాడు.

"ఇవాళ టిఫిను చేయనందుకు నన్నో శత్రువులా చూస్తున్నారు. వాళ్లు చేసుకోవచ్చుగా కావాలంటే.

అలా ఎందుకనుకుంటావు. నీకు చాలా ఇంపార్టెన్స్ ఇచ్చారని అందరూ నీమీదే ఆధారపడి ఉన్నారని ఎందుకను కోకూడదు? నీకు కొత్త కావచ్చు కానీ, ప్రతి ఇంట్లో మామూలే కృష్ణా. కొత్తేముంది?"

'మామూలేనా? ఏంటి మామూలు. కోడలు అనగానే వంట చేసి, అందరికి సేవలు చేసే ఓ పని మనిషిగా భావించడమా? నీకు నా సంగతి తెలుసు. నా భావాలు, ఆలోచనలు తెలుసు. నాలో ఉన్న ఇండివిడ్యువాలిటీ తెలిసి కూడా ఇలాంటి వాతావరణం మీ ఇంట్లో ఉంటుందని, దాన్ని నేను ఫేస్ చేయాల్సి వస్తుందని నాకు ముందే చెప్పాలికదా. ప్రేమించి పెద్దల్ని ఒప్పించి పెళ్లిచేసుకుంటే చాలాను కున్నావా?

అదికాదు కృష్ణా! ఇవి చెప్పేదేంటి? ఆడదానికి నిజానికి నాకన్నా నీకే ఎక్కువగా తెలియాలి. ఇలాంటి విషయాలు. ప్రతి ఆడపిల్ల అత్తగారింట్లో పనిచేయాల్సిందే కదా. నువ్వు మినహాయింపు అవు తావని ఎలా ఎక్స్‌పెక్ట్ చేశావు?

కృష్ణవేణి ఆశ్చర్యంగా చూసింది. అవును నిజమే తను కేవలం గోపాల్ గురించే ఆలోచించింది. వాళ్ల కుటుంబ విషయాల గురించి, వాళ్ల మనస్తత్వాల గురించి ఆలోచించాలని, తెలుసు కోవాలని తనకి తోచలేదు. పెళ్లంటే తను ప్రేమించిన వ్యక్తితో ఆనందంగా, హాయిగా కలిసి బతకడమే అనుకుంది...పెళ్లి వెనకాల కొన్ని బాధ్యతలు అదనంగా వస్తాయని, పెళ్లితో తనకున్న స్వేచ్ఛ హరించిపోతుందని తనేనాడూ ఊహించలేదు...నిజమే తనదే తప్పు...కానీ, ఆ తప్పుకి పరిహారంగా ఇప్పుడు ఈ ఇంట్లో ఉన్న ఆడబడుచుకి, మావగారికి, అత్తగారికి, భర్తకీ వేళకి టిఫిన్లు, కాఫీలు, వంట చేసి వాళ్ల మెప్పుపొందాలా? నో. అలా జరగదు. ఓ నిర్ణయానికి వచ్చేసింది. టిఫిను చేయడం పూర్తిగా మానేసింది. కొన్నాళ్లు దెప్పుళ్లు. మరికొన్నాళ్లు మౌనపోరాటాలు జరిగాయి కానీ, ఇంట్లోకి కార్న్ ఫ్లాక్స్, ఓట్స్ లాంటివి తెచ్చి మావగారికి వాటిలో ఉండే మినరల్స్, విటమిన్స్ ఆరోగ్యానికి అవి ఎంత మంచివో చెప్పాక ఇంటిల్లిపాదీ వాటికి అలవాటు పడ్డారు.

ఆ రోజు స్నేహితురాలు అనూరాధ ఫోన్ చేసిది..."ఏంటి కృష్ణా ఎంఫిల్ అప్లై చేశావు కదా! ఎగ్జామ్ రాయలేదేం."

కృష్ణవేణికి షాక్ కొట్టినట్లు అయింది. అవునుకదా. ఎంఫిల్ అప్లై చేశాను కదా! ఏమైంది అసలు ఆ విషయమే మర్చిపోయింది. ఇదెలా జరిగింది? ఆమె మెదడు మొద్దు బారింది. పెళ్లంటే ఇదా? అనుకుంది. జీవన ప్రవాహాన్ని ఆపే అడ్డుకట్టలు వైవాహిక జీవితంలో వచ్చే బాధ్యతలు. బాధ్యతలు లేని వైవాహిక జీవితం ఉండదా?

ఆ రోజు గోపాల్‌తో దెబ్బలాడింది. నేను మర్చిపోతే నువ్వైనా గుర్తుచే యవా? నీ కన్నా ఎక్కువ చదివేస్తే ఎలా అని అవాయిడ్ చేశావా?" అంటూ తిట్టింది.

గోపాల్ ముందు నచ్చచెప్పడానికి ప్రయత్నించాడు. తరవాత అతనిలో కూడా ఆవేశం పెరిగింది ఫలితంగా వాగ్వివాదాల మధ్య మనస్పర్థలు ఏర్పడ్డాయి. చిలికి, చిలికి గాలివానగా మారింది. కారణం చిన్నదే అయినా పెద్ద అఘాతం ఏర్పర చింది వాళ్లిద్దరి మధ్యా.

దాంపత్య జీవితంలో అనురాగాల స్థానంలో అపార్థాలు, ప్రేమ స్థానంలో ద్వేషం ఏర్పడ్డాక లోకంకోసమో, పిల్లలకోసమో తప్పనిసరి పరిస్థితుల్లో రాజీపడినట్టు నటిస్తూ జీవితాంతం బతకడం అనేది కొందరే చేయగలరు. కాకపోతే కృష్ణవేణి ఆ కొందరి జాబితాలోకి రాలేదు. పుట్టింట్లో ఆడింది ఆట, పాడింది పాటగా జరిగింది. ఆమె స్వేచ్ఛకి ఎవరూ అడ్డు చెప్పేవారు కాదు. ఇక్కడ మాత్రం గడపదాటాలంటే అత్తగారి పర్మిషన్, మావగారి పర్మిషన్ తప్పనిసరి...ఆఫీసునుంచి గంట ఆలస్యం అయితే ఎక్కడికెళ్లావు? ఆలస్యం ఎందుకైంది? అంటూ ప్రశ్నలు. జవాబులు సంతృప్తిగా లేకపోతే గోపాల్‌కి ఫిర్యాదులు. ఈ ఇంట్లో ఉండలేను బాబోయ్ నా వల్లకాదు. అనుకుంటూనే ఏడాది గడిచింది.

ఆరోనెల గర్భవతి అని తెలియగానే మాకు మనవడు కావాలమ్మాయ్ ఆడ పిల్లలను కంటే ఊరుకునేది లేదు అంటూ అత్తగారు, మావగార్ల వార్నింగులు. రోజురోజుకీ కృష్ణవేణికి మతిపో సాగింది. ఈ ప్రపంచంలో ఇలాంటి మనుషులుంటారా? ఆశ్చర్యంగా అడిగింది తల్లినోసారి. ఆవిడ నవ్వింది. ఇలాంటి వాళ్లే ఉంటారు. మనింట్లోలాగా అందరూ ఉంటారని ఎలా అనుకుంటావు కృష్ణా. తప్పదు. సర్దుకుపోవాలి...అంతే! ఇది జీవితం...నీలాగే నేనూ పుట్టింట్లో గారాబంగా పెరిగాను...కానీ, ఏం లాభం?

ఇంకా వుంది